

חַנָּה שְׁנֵי פָּרָז " ל

ביום המישי כ"ה בתשרי הובאה למנוחות חברתנו היקרה, מחלוצי העלייה השנייה, חנה שניפר, זכרונה לברכה. בת פ"ג היתה בהסתלקותה. קהל רב, בתוכו גם אנשים מבחוץ ומישובי הסביבה, ליוו את המנוחה בדרכה האחרונה. שלושת הבנים אמרו "קדיש", הנכדה הבכירה תרצה קראה את הפרק "אשת חיל" מספר משלי וקרוב משפחה אמר תפילת "אל מלא רחמים, לפי רצונה של חנה שהביעה לא אחת בימי חייה באזני בעלה, לא נאמרו דברי-הספד על-יד הקבר.

רטט עבר בקהל-המלווים, כאשר שמעון נפרד בדברים נרגשים מאשת-נעוריו והבת מיכל - מאמה. אמר שמעון:

"חנה יקרה, לא אחת חבעת את רצונך בהזדמנויות שונות, שלא יספידוך כבוא יום הסתלקותך. גם אני לא אספיד אותך, אלא אשוחח אתך את שחתנו האחרונה..."

"זמן רב, כמעט שישים וחמש שנה עשינו דרכנו יחד, יד ביד הלכנו. מפני מה עזבת אותי בקצה-הדרך?... וחנה שומע אני את תשובתך, ואמנם צדקת בדבריך: לא לריק חיינו, לא לשוא עמלנו; גם הקימונו דור-בנים, בני-בנים ונינים. זכינו להגיע יחד לשיא חלומותינו וכיסופינו: תקומתה של מדינת ישראל."

"אף על פי כן קשה מאד הפרידה ממך. ואם אמנם קיים עולם האמת, אולי עוד ניפגש, ונהיה שוב יחד..."

אמרה מיכל: "אמנו לא היתה אמא מפנקת, היא לא הינכה אותנו בהתרפקות, אלא תמיד ביקשה לפתח בנו רגש אחריות ולהחדיר להכרתנו נאמנות למילוי חובה. ואנו אסירי תודה לאמנו על כך, שהיא ידעה לתבוע מאתנו למלא את המוטל עלינו, ובכך הכינה אותנו לדרך נכונה בחיים. לכן גם נזכור את אמא תמיד לטובה, ומבחינה נפשית ורוחנית היא תוסיף להיות עמנו. ואני מדגישה זאת במיוחד, שכן דבר זה צריך לחזק את אבא בכאבו הגדול ובצער העמוק..."

בסוב המלווים מבית-העלמין עם סתימת הגולל, עוד הידהדו באזני רבים דברי-הפרידה מלאי-חכאב של שמעון ודברי הצער המאופק של מיכל, אשר ביקשה לנחם את אביה שהתאלמן...

י . מ .